

INDIA

Blootstellings- therapie

ENDURO-AVONTUUR
IN RAJASTHAN

Ik had een dure eed gezworen om nooit meer naar India te gaan: te chaotisch, te vuil, soms ronduit angstaanjagend. Dan verkies ik andere landen om naartoe te reizen. Toen ik het verzoek kreeg om voor een reportage naar de provincie Rajasthan in India te trekken, was mijn eerste reactie dan ook: neen, dank u. Maar toen hoorde ik dat de route voornamelijk offroad was. Daarop besloot ik dat het tijd was om mijn India-vrees te overwinnen.

TEKST: Charly de Kinderen

FOTO'S: Pascal Sibeyre, Adventure Rides & Charly de Kinderen

Een beetje zenuwachtig stap ik het Centraal Station van Antwerpen binnen om de Thalys richting Schiphol te nemen. Het avontuur kan beginnen. Of bijna toch... Mijn trein blijkt niet te vertrekken en er zit niets anders op dan halsoverkop in de auto te springen en aan illegale snelheden richting Schiphol te scheuren, met Waze en een bezorgde moeder als bijrijder. Het lijkt een wenk van bovenaf dat ik beter braafjes thuis kan blijven, maar nipt op tijd haal ik toch mijn rechtstreekse KLM-vlucht naar Delhi. De wind zit blijkbaar mee, want slechts zeven uur later staat de Queen of the Skies al terug aan de grond. De volgende ochtend vetrekken we met een binnenlandse vlucht naar Khimsar, waar het avontuur zal beginnen. Een transfer brengt ons naar een luxueuze hut, waar je overnacht omringd door zandduinen. De ondergaande zon wordt prachtig in de vijver weerspiegeld; een memorabel moment dat dient als startschot voor het moois dat ons te wachten staat. Een gezellige vuurkorf houdt ons warm bij nachtelijke woestijntemperaturen terwijl we de eerste pinten kraken om de tongen los te wrikken. Het avondeten is op en top Indisch: lekker pittig. Dat geeft energie voor de komende uitputtingsslag.

Vers blik KTM's

De zon zit nog verscholen achter de duinen als we ons naar de motoren begeven. Vijf hagelnieuwe KTM's 450

EXC-F model 2020 met maagdelijke kilometerstand staan op ons te wachten. Ons improvisatievermogen wordt meteen beproefd, want nieuw of niet, de motoren weigeren te starten. Met behulp van een simpel touw wekken we de machines een voor een tot leven. Lichtjes vertraagd vlammen we na dit oponthoud over de Indische landbouwgronden, waarop de eerste boeren al aan het werk zijn. De ochtenddauw verleent het landschap een magische sfeer. Het tempo zit er meteen stevig in en met behulp van het soepele schakelsysteem navigeren we doorheen de doolhof van akkers. Meermaals moeten we de tolerantie van de lokale boeren testen als we hun afgesloten hekken kortstondig openen om verder te kunnen. Het mulle zand zet meteen de toon voor het verdere verloop van dit avontuur. De keuze voor de enduro-machines van Oostenrijkse makelij is dan ook niet toevallig. Het belooft een pittige expeditie te worden, met etappes van maar liefst driehonderd kilometer (offroad). Na een voorspoedige start arriveren we in het dorp waar we met de volgauto hebben afgesproken. Hier nemen we het lunchpakket van ons hotel in ontvangst: een sober maar voedzaam middagmaal. Onze feloranje exoten staan te blinken in de middagzon en trekken, net als hun blanke berijders, enorm veel aandacht. Het duurt niet lang of zijn omringd zijn door de halve populatie van het lokale dorp, die die selfies maken dat het een lieve lust is.

Het belooft een pittige expeditie te worden, met etappes van maar liefst driehonderd kilometer (offroad)

Aanvaring met een heilige

We nemen afscheid van ons publiek en trekken richting Pokahran. Ik rij als tweede over een zeldzaam stuk verharde weg, achter de organisator Philippe. De baan is recht en in uitstekende conditie. In de verte zie ik de zoveelste koe op de pechstrook staan, de lodderige blik gericht op de velden. Zoals bekend heeft dit dier in India een heilige status en dient het ontzien te worden. De briefing van de Philippe was duidelijk: "Passeer een koe langs achter: als ze verschiet loopt ze naar voren omdat ze geen achteruit heeft." Philippe passeert de koe en ik volg. Maar het dier schrikt van de felle KTM-uitlaat en in plaats van de veiligheid op te zoeken in de velden, besluit het abrupt te keren en de weg op te sprinten. Ik probeer nog te remmen, maar een botsing is onvermijdelijk. Met een harde smak raak ik het achterste van de heilige herkauwer. Terwijl ik over de weg glij zie ik nog in een flits hoe de koe ervandoor gaat en mijn motor vonkend het asfalt schraapt. Als ik even later mijn ogen opendoe lig ik in een gracht aan de andere kant van de weg, verwaasd en zonder enig idee van waar ik ben. De verklaring voor mijn verwarde staat ligt naast me: mijn zwaar beschadigde helm. Even later komt de volgauto, die naar de plaats des onheils is geroepen om me op te halen en naar een ziekenhuis te brengen.

De rit geeft me de tijd om te bekomen en mijn persoonlijke harde schijf na deze reset terug op te starten. Het vooruitzicht opgenomen te worden in het ziekenhuis van een Indische miljoenenstad roept allerlei doemscenario's bij me op, maar ik heb geen andere keuze dan de controle los te laten. Tot mijn grote opluchting worden mijn vooroordelen gelogenstraft. Ik word meteen geholpen en een uur later bespreek ik met een neuroloog de CT-scan. De beelden geven geen reden tot bezorgdheid, maar ik blijf best 24 uur in het ziekenhuis ter observatie. Tegen het advies van de neuroloog in besluit ik met de volgauto naar de voorziene overnachtingsplaats te rijden. Tenslotte zit de bagage van de andere deelnemers in de auto. Na een nachtelijke rit van vier uur over Indische secundaire wegen bereiken we het statige hotel, of beter gezegd paleis. Gehavend maar opgelucht kruip ik in mijn bed. Duidelijk is wel dat ik morgen niet ga kunnen rijden: mijn helm is om zeep en mijn rechterschouder is er ook niet best aan toe.

Gouden stad

De volgende ochtend hijs ik mijn gekneusde lichaam uit het harde bed. Nu pas wordt me duidelijk waar de blauwe plekken zich zullen manifesteren. Nurofen en Voltaren-gel moeten soelaas bieden. Het is onaangenaam koud en het regent. Ik ben er stiekem niet rouwig om deze grauwe dag in de volgauto te vertoeven. Niet veel later zitten we al in Jaisalmer en heb ik tijd om 'The Golden City' te bezichtigen. Dit kleurrijke land is een geschenk voor fotografen, maar bij het betreden van de

stad constateer ik dat mijn camera het accident helaas niet heeft overleefd. Ik baal, maar vreemd genoeg kan de materiële schade me niet echt deren; het ongeluk heeft me blijkbaar een dosis relativering ingespoten.

Via de kronkelende wegen in het centrum probeer ik met behulp van mijn intern kompas het fort te bereiken. Normaal ben ik trots op mijn zesde zintuig, maar in deze steegjes laat het me in de steek. Teleurgesteld haal ik Google Maps boven en bereik ik alsnog het imposante fort. Dat blijkt niet alleen als decor voor toeristen te dienen, het is zowaar een stad in een stad en er wonen tot mijn verbazing effectief mensen – waarschijnlijk is dit dezelfde ervaring die een Chinese toerist in Brugge heeft. Ik laat sta mezelf toe te verdwalen in de burcht en zie hoe naarmate de zon zakt de zanderige tinten op de huizen verkleuren. Ik kom helemaal tot rust op deze plek waar geen schel toeterende scooters kunnen komen.

Smells like teamspirit

Bij het vallen van de avond arriveren de motards in het hotel. Ik kan het niet opbrengen om met meer dan een half oor te luisteren naar hun verhalen over de boeiende etappe die ik heb gemist. We zitten hier aan het begin van de woestijn en het landschap is spectaculairder dan gisteren. De militaire basissen en overvliegende straaljagers bewijzen dat we een steenworp verwijderd zijn van Pakistan. Met momenten lopen de spanningen tussen beide grootmachten over de regio Kashmir hoog op. Laten we hopen dat ze deze week niks te bewijzen hebben.

De volgende ochtend maak ik opnieuw de balans op van mijn lijf; de staat van mijn schouder doet alle hoop vervliegen. Bovendien heb ik geen nieuwe helm. De volgauto neemt deze keer een iets spannender weg richting een willekeurig punt in de woestijn waar de motoren moeten bijtanken. Een gele vlag op de smartphone van de chauffeur markeert dit punt, maar er blijkt geen weg naartoe te leiden. Naïef als we zijn, pinnen we ons erop vast om toch die vlag te bereiken. Dat blijkt onbegonnen werk en al snel rijdt de jeep zich compleet vast in het mulle zand. We hebben geen flauw idee waar we zijn en telefoonbereik is onbestaande. Er zit niets anders op dan alle bekende truken boven te halen om de gestrande auto los te wrikken: bagage uitladen, banden eraf, zand wegscheppen, takken onder de banden steken en met volle overtuiging duwen onder een zanddouche. We verliezen veel tijd, maar de bevrijding geeft grote voldoening en pompt de teamspirit naar nieuwe

Nu pas wordt me duidelijk waar de blauwe plekken zich zullen manifesteren.

hoogtes. Via vage instructies van de lokale bevolking bereiken we veel later dan gepland de motoren, die bijna twee uur hebben moeten wachten op onze assistentie.

Motorhouding

Ik baal enorm dat ik al drie dagen hotsend en botsend in de auto zit met een pijnlijke schouder. Optimistisch besluit ik om toch een nieuwe helm te kopen. De volgende dag waag ik het erop; na de middagpauze trek ik mijn pak aan. Voorzichtig, alsof ik voor het eerst op een motor zit, tast ik af tot welke stunts mijn arm in staat is. Vreemd genoeg verdwijnt de pijn als sneeuw voor de zon als ik op de KTM zit; het lijkt alsof mijn lichaam baat heeft bij de motorhouding. De ondersteuning van het stuur biedt zelfs rust aan de rechterarm. Ik kan het amper geloven, maar niet veel later volg ik zonder problemen mijn reisgenoten. We rijden door een opgedroogde rivierbedding en ploeteren ons een weg langs en over de ferme kasseien, een beproeving voor iedereen. Wat ben ik blij om terug aan te sluiten bij dit avontuur! Via een snoer van dorpen bereiken we onze volgende bestemming. De paden waarover we rijden zijn smal en uitdagend. Rijdend in een strak tempo laten we deze wondere wereld aan ons passeren. Tussen de dorpskernen wordt het landschap gedomineerd door landbouwgrond en

weilanden. Dan doemt er uit het niets een bescheiden bergketen op, bij wijze van afwisseling. Als kers op de taart herbergt het dal een stuk verlaten duinlandschap. Als kleine kinderen geven we het beste van onszelf in het zand. Helaas knaagt het gevoel dat we ons moeten haasten. De sessies met de cameraploeg hebben veel van onze kostbare tijd opgeslorpt en ‘time is of the essence’ met driehonderd kilometer aan offroad paden voor de boeg. Met het koe-accident nog vers in mijn geheugen, ben ik als de dood om ‘s nachts te rijden in dit land, dat de titel van wereldkampioen verkeersdoden alle eer aan doet. Ik wil niet de bezorgde moeder spelen, maar spoor de groep toch aan om deze prachtige oase achter ons te laten en voort te maken. Terwijl de zon richting de horizon zakt wordt het landschap alleen maar feeëriker. Het is jammer dat ik vergeet te genieten omdat mijn gedachten op de duistere toekomst gericht zijn.

Regel één

We doen een dappere poging het hotel voor de nacht te halen, maar beseffen als snel dat het een verloren strijd is. De offroad paden zijn niet meer begaanbaar, er zit niets anders op dan via de levensgevaarlijke secundaire wegen verder te rijden. Regel één: vermijd ritten in het donker, zeker in India. Mijn verbeelding slaat op hol en ik begin me serieus op te boeien. Deze situatie wilde ik koste wat kost vermijden. Mijn zicht

in het donker is niet bijster goed, de bril op mijn helm heeft een zonnefilter en de lichten van de motor zijn beperkt. Daar komt nog bij dat de weg niet is verlicht en elke tegenligger met groot licht rijdt. Je kan bij wijze van spreken evengoed geblinddoekt rondrijden. Suïcidale koeien of Indiërs die plots de weg oversteken zijn onmogelijk te spotten op het zwarte doek. Stoppen aan de zijkant van de weg is geen optie, dus zit er niets anders op dan de tanden op elkaar te bijten, al kan ik mijn frustratie moeilijk verbergen. Bijna twee uur later is de opluchting immens als we uitgeput maar ongedeerd het hotel bereiken. De eerste pint is een godsge-schenk, net als de maaltijd die daarop volgt, want we zijn allemaal hongerig door het gemis van een hartige lunch. De Franse journalist kan het beter relativeren en onthoudt vooral de onvergetelijke ervaring. Geef hem eens ongelijk. Maar ik persoonlijk wens dit niet nog eens mee te maken.

Zeldzame vrijheid

De nachtrust doet me deugd. Het ochtendlicht onthult de pracht van het domein die we gisternacht in het donker niet hebben gezien. Dankzij de goede zorgen van de meegereisde KTM-mecanici staan de motoren er elke ochtend weer als nieuw bij. Met de nachtrit van gisteren in het achterhoofd vertrekken we goed op tijd. Niet ver van het hotel ligt een groot meer waar rond rotsen het

terrein domineren. Plots draait Philippe het zandpad af en rijden we de steile rotsen op. Ja, hier doen we het voor! Op de top van de berg houden we halt. We voelen hoe de zon met de minuut aan kracht wint. Het panorama is weidser dan ooit en de rust werkt inspirerend. De vrijheid die we hier ervaren is in West-Europa zeldzaam, om niet te zeggen onbestaande. In onze nauw afgebakende wereld van regels kent elk domein een eigenaar of hek en is afwijken van het pad in de wilde natuur zelden legaal. Hier niet. Deze heuvel behoort niemand toe, maar deze ochtend is hij van ons. Via dezelfde weg dalen we terug af. Het is mooi geweest en we moeten verder. Menselijke activiteit is verder weg dan ooit. Af en toe kruist een soort antilope ons pad. Er moeten hier ook katachtige roofdieren rondsluipen, al is de kans op een ontmoeting door het gebulder van de KTM's eerder klein, maar de gedachte geeft de omgeving een extra dimensie.

Biscuit en chips

Het is tijd voor de lunch, dus stallen we de motoren langs de kant van de weg in een willekeurig dorp en wachten geduldig op de volgauto. Helaas blijkt die verderaf dan gedacht. We verliezen kostbare tijd, maar de immer geïnteresseerde lokale bevolking weet telkens te zorgen voor animo. Eindelijk is volgauto er en worden we voorzien van benzine. Jammer genoeg zijn de eetge-

Regel één:
vermijd ritten
in het donker,
zeker in India.

Er is geen betere manier om met de mensen in contact te komen dan op deze enduro's.

legenheden in deze omgeving dun gezaaid, sterker nog: er is er niet een. We behelpen ons met biscuits en chips, niet de ideale maaltijd maar niemand kan hier plots een snackbar tevoorschijn toveren. Met een morrende maag zien we het landschap veranderen. Een steile beklimming over een terrein dat is bezaaid met losliggende stenen, dient als poort naar een nieuwe stage. Momentum houden is het sleutelwoord bij deze beklimming. Mijn eerste poging mislukt, maar de tweede is een succes, en de voldoening is groot als ik de top bereik. Een smal pad langs een afgrond doet het tempo zakken en vraagt om een beheerste techniek. Enduro op zijn best in een niet-alledaagse omgeving.

Andere realiteit

Dankzij de enduro's rijden we dwars doorheen India en de Indische maatschappij. Dorp na dorp verbazen de inwoners zich over die oranje beesten met hun vreemde berijders die hun afgezonderde wereld betreden. Het landschap is bij momenten universeel, maar deze intermezzo's met de lokale bevolking doen je telkens beseffen hoe verschillend het leven kan zijn. Toch blijft de aangekondigde cultuurschok bij mij uit. De armoede in deze dorpen is onontkoombaar, maar niet zo schrijnend

als in de vervuilde en drukke grote steden die ik later zal ontdekken. Vriendelijkheid en een immer aanwezige glimlach zijn eigen aan de lokale bevolking. Een onveilig gevoel heb ik dan ook geen moment gehad.

Ondanks de pracht rondom kijk ik in het geniep mee op de gps van Philippe. Ik zie tot mijn schrik dat een tweede avondrit op de loer ligt. Ik begin weer gestrest te raken en por de groep voorzichtig aan om voort te doen. De avond valt sneller dan gedacht en we leggen de laatste dertig kilometers af in de pikzwarte nacht. Als we eindelijk aankomen is de eerste pint bij het nachtelijk kampvuur wederom een gedenkwaardig moment. Honger is de beste saus, maar de Indische keuken verdient alle lof, met dit avondmaal als hoogtepunt. Onze logies voor deze nacht is een vrijstaand huis in een natuurdoorn. Het is gebouwd met materialen die uit de directe omgeving komen. Denk aan een luxe versie van een Flinstones-woning. Indrukwekkend uniek en simpelweg prachtig. We zijn zes nachten verder en de hotels zijn stuk voor stuk toppers. Geen stereotiepe luxeketens maar weelde op een karaktervolle en lokale manier. Onze ingekorte trip biedt weinig mogelijkheden voor culturele ontdekkingen, maar de architecturale parels waarin we overnachten maken veel goed.

Adventureride

Adventure Rides® is een offroadreisagentschap in India onder leiding van de Belg Philippe Geelhand. Het biedt uitdagende ritten aan van de Rajasthanwoestijn tot de hoogste bergtoppen in de Himalaya's op een eigen vloot van KTM EXC-F 450 2020 modellen. De reizen zijn voor echte avonturiers met offroadervaring, ver van de gebruikelijke toeristische circuits verkennen de rijders het land via vergeten paden, kameelroutes en singletracks.

Alle info: www.adventurerides.travel

Bye-bye

De laatste ochtend is daar, en nu pas wordt de pracht van de omgeving ten volle duidelijk. Maar voor we het weten moeten we de luxe weer achter ons laten en trekken we de velden in richting Jaipur, onze eindbestemming. Jammer genoeg besluit één KTM er de brui aan te geven. Een kapotte zekering blijkt de boosdoener. De communicatie met de volgauto verloopt weer moeizaam en we verliezen ettelijke uren met dit voorval. We besluiten in een dorp te wachten op de volgauto. Zeer onverwachts trekken enkele trouwstoeten door de straten, met knallende muziek, eindeloos enthousiasme en vooral een explosie van kleur zoals je alleen in India ziet. Zo wordt een saai oponthoud ineens een ervaring voor het leven. Iets na de middag bereikt de volgauto onze locatie. Het duurt allemaal veel te lang en dat doet me besluiten om de laatste tweehonderd kilometer naar Jaipur in de volgauto af te leggen. Ik zie het niet zitten om met de uitgelopen planning nog eens door de nacht te rijden. Uiteindelijk blij ik de juiste keuze gemaakt te hebben. De rest van de groep draait net voor elf uur de oprit van de laatste slaapplek op en iedereen is zichtbaar afgepeigerd.

De volgende dag uur nemen we afscheid, vermoeid maar voldaan. Dit concept herbergt een enorm potentieel maar staat nog niet op punt. De motoren en de overnachtingen verdienen zonder twijfel een tien op tien. Helaas hebben we veel tijd verloren door de soms

gebrekkige communicatie tussen de volgauto en de rijders. Tijd die we nodig hadden om voor het donker het hotel te bereiken. Daarbij kwam dat de aanwezige cameracrew de nodige uren van het schema opeiste. De omgeving en de bevolking daarentegen zijn betoverend. Er is geen betere manier om met de mensen in contact te komen dan op deze enduro's. Daarom is het een reis voor een specifieke doelgroep: rijders die een goede conditie hebben en de offroad-kunst beheersen. Wil je elk historisch gebouw in Rajasthan gezien hebben, dan zoek je beter verder. Wil je relaxen, dan ben je bij deze reis ook niet aan het juiste adres. Maar als je een avontuur wil beleven in het hart van Rajasthan – vrij vertaald: 'land van de koningen' – dan raad ik je aan Philippe te contacteren. ➡